

Đùa chứ, em yêu anh

“- Vâng! Nhưng em cóc tin! Em chỉ tin rằng tình yêu luôn được bắt đầu bởi trái tim chứ không phải bởi duyên số.”

MỘT

Khi nàng bước vào quán thì anh cũng không để ý cho lắm. Lúc ấy anh đang bận chỉnh sửa mấy bức ảnh mà anh vừa đi chụp về. Anh đang làm với tất cả sự tập trung cao độ nhất. Nếu nàng biết thú vui lớn nhất của anh không phải là chuyện đi chụp được những bộ ảnh đẹp mà là ngồi chỉnh sửa và sáng tạo với những bức ảnh thì có lẽ nàng đã không bước vào ngôi đối diện với anh như vậy. Tiếc thay, nàng lại chẳng hề biết điều đó. Hoặc cũng có thể rằng nàng quá vô tư đến độ vô duyên.

Anh nhíu mày rất khế và cũng rất kín đáo che giấu sự bực mình, khó chịu khi bị nàng phá đám. Anh vốn rất tế nhị mà.

- Chào em! Hẹn hò với ai ở quán này à?

Anh hỏi và mong được nghe câu trả lời của nàng là: “Vâng! Em có hẹn với bạn” để mau mau chóng chóng mà tách ra khỏi nàng sớm. Anh thật không thể tập trung nổi nếu như có nàng ngồi bên cạnh. Thêm nữa, khi anh đang chỉnh sửa ảnh (anh coi đó là công việc cấp giấy khai sinh chính thức cho mỗi tấm ảnh) thì anh thật không muốn có ai khác phá bình ở bên.

Thế nên anh đã gập chiếc Macbook Air của mình lại để chờ đợi nàng trả lời. Có vẻ như nàng chẳng hề biết anh đang muốn nghe câu trả lời nên nàng cứ đủng đỉnh. Nàng gọi nước. Rồi sau đó mới thở dài:

- Không! Em biết anh ngồi đây nên mới ra ngồi cùng thôi!

Anh ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy em?

Nàng vẫn đứng đĩnh, chậm rãi đón nhận ly nước từ tay chủ quán. Nhấp một ngụm rồi nhắm mắt:

- Trà ở đây cho nhiều đường quá!

Anh bắt đầu cảm thấy nóng ruột. Nhưng anh vốn là người nhả nhận và tinh tế, cho nên anh vẫn bình tĩnh chờ đợi. Nàng đặt ly nước xuống rồi bảo:

- Anh có tin vào duyên số không?

Anh nhú mào:

- Điều đó liên quan gì đến việc em tìm anh?

Nàng gật đầu:

- Vâng! Nhưng em cóc tin! Em chỉ tin rằng tình yêu luôn được bắt đầu bởi trái tim chứ không phải bởi duyên số.

Anh im lặng. Anh không muốn tranh luận với nàng bởi anh mù tịt về vấn đề này. Mà những gì anh không biết thì anh không muốn bàn luận đến nó. Anh im lặng cũng bởi anh biết nàng sẽ nói tiếp. Quả thật, nàng nói:

- Mọi người cứ bảo cung Leo của em rất hợp với cung Thiên Bình của anh. Rồi mọi người còn nói rằng giữa em và anh là duyên số này kia khi mà biển số xe của em với biển số xe của anh nối nhau. Anh là 5974 còn em là 7401. Làm gì có chuyện đó, anh nhỉ?

Anh giãn cơ mặt, phì cười:

- Ủ, huyền thuyên!

Nàng cười toe toét:

- Có thể chứ! Em là chúa ghét mấy vụ mê tín, mà nhất là đàn ông mà mê tín thì chẳng mê nổi.

Anh không nói gì nữa. Một câu chuyện hơi tầm phào như thế mà trả lời thì không biết đến bao giờ nàng mới chịu rút lui để anh có thể làm nốt công việc

yêu thích của mình đây. Nàng nhấp thêm ngụm nước nữa:

- Đùa chứ, em thú nhận là em cũng có yêu anh nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến việc số mệnh. Đã thế, nó càng không phải là chuyện hay ho gì mang ra cá độ.

Anh trợn mắt. Không phải vì nàng nói nàng yêu anh. Trong trường của anh và nàng có ít nhất hai mươi cô gái đều xinh hơn nàng: “Yêu thầm anh lần yêu đơn phương một cách công khai anh.” Anh trợn mắt vì một trò cá độ. Nàng nhăn nhó xua tay:

- Anh đừng giận em! Đó là ý của mấy đứa con gái lớp em thôi! Chúng nó bảo số mệnh của em là sẽ cùng anh trở thành một đôi. Em thì em đã nói rồi đấy, em cóc tin số mệnh. Tụi nó mới cá độ rằng từ nay đến Tết, thế nào anh với em cũng sẽ yêu nhau. Đúng là cái lũ dở hơi anh nhỉ? Em nhận lời cá độ rồi. Không phải vì em mê cá độ hay vì em không yêu anh đâu, chỉ là em cóc tin vào số mệnh.

Anh mỉm cười, gật đầu:

- Nếu vậy thì em sẽ thắng trong trận cá độ này đấy!

Nàng gần như chồm lên:

- Thật thế không anh? Anh chắc chắn nhé! Bởi anh chắc chắn thì em mới yên tâm.

Anh vẫn cười:

- Tại sao?

Nàng đỏ mặt cúi đầu lí nhí:

- Bởi em làm sao từ chối được anh nếu như trước Tết anh tỏ tình với em?

Anh hơi châm biếm một chút:

- Nhưng em đã cá cược rồi cơ mà?

Nàng nhăn mũi:

- Cá thì cá chứ trái tim có tình tảo được đâu nào?

Anh bật cười. Cảm thấy nàng dễ thương quá đi mất.

HAI

Anh với nàng không phải là bạn thân. Bởi vì cả hai chỉ cùng đội văn nghệ của trường. Hai đứa thi thoảng vẫn gặp nhau, uống nước cùng nhau mỗi dịp trường tổ chức văn nghệ.

Ấn tượng của anh về nàng vốn cũng chẳng nhiều nhận gì. Anh chỉ biết nàng học dưới anh hai khóa. Nàng hát rất hay. Nhất là với bài tử của nàng: Kiss Me của Sixpence None The Richer. Anh đã từng được nghe nàng hát bài ấy trước toàn trường. Một ca khúc cũ của cũ. Hôm ấy nàng hát mê say đến độ anh cũng bị hút hồn theo.

...Oh, kiss me beneath the milky twilight

Lead me out on the moonlit floor

Lift up your open hand

Strike up the band and make the fireflies dance

Silver moon's sparkling

So kiss me...

Nhưng cũng chỉ dừng tại đó mà thôi. Nếu có thêm một ấn tượng nào nữa thì cùng lắm là việc anh khá ấn tượng với đôi môi của nàng. Một đôi môi hình trái tim khá là hấp dẫn.

Nhưng thôi, anh thật không muốn bắt đầu một tình yêu vào thời điểm này, trước kỳ thi Đại học sắp tới. Anh muốn đầu tư toàn bộ thời gian, tâm trí cho việc trở thành một sinh viên thay vì yêu đương để rồi lơ là việc học. Nhất là với một anh chàng đẹp trai như anh, việc bị con gái quấy nhiễu là chuyện cơm bữa. Anh luôn khóa trái mọi mối quan hệ bằng sự hời hợt giả bộ của mình. Tức là anh vẫn nhã nhặn và tinh tế với các nàng xung quanh song anh tuyệt không để ai thấy cảm xúc thật của mình. Mọi cô nàng đều được quan tâm, đối xử tốt song sau lúc đó là quên ngay.

Trái tim của anh bị coi là được làm bằng đá hoa cương vô cảm. Với nàng cũng vậy. Kết thúc cuộc nói chuyện này, anh sẽ lại hờ hững không nhắn tin, chẳng gọi điện, luôn nhả nhận song chẳng quan tâm cuộc sống của nàng, cảm xúc của nàng. Mặc dù lần này, cuộc nói chuyện với nàng đem đến cho anh một chút cảm xúc. Đó là cảm giác nàng thật vô tư, hồn nhiên và thật thà.

- Anh đang photoshop ảnh à? – Nàng hỏi.

- À.. ờ...Anh thích làm việc đó!

- Em thì chúa ghét những bức ảnh đã qua photoshop. Trông nó thật dị hợm. Cứ như là thứ hoa giả vậy.

Anh nghe mà hơi nóng mặt. Nàng có biết là anh rất thích công việc này không? Với anh, một bức ảnh mà chưa qua photoshop mãi mãi chỉ là thứ thú hoang gớm ghiếc. Photoshop là một thành tựu và nó thay đổi toàn bộ thế giới quan về mỗi bức ảnh. Nhưng anh không chấp. Anh chỉ mỉm cười, hững hờ đáp:

- Ủ, mỗi người một quan điểm!

Nàng vẫn chẳng tha:

- Một bức ảnh phải qua photoshop chỉ có thể coi là thứ phẫu thuật thẩm mỹ không hơn. Em thích những thứ tự nhiên, chân chất hơn.

Anh hơi cao giọng lên một chút:

- Có lẽ anh với em không đồng quan điểm trong vấn đề này!

Nàng vẫn thản nhiên:

- Tụi nó, những đứa cá độ với em ấy, đều thích những bức ảnh đã qua chỉnh sửa của anh post trên facebook cá nhân và cả trên forum của trường nữa. Trong cuộc cá độ, chúng còn cam đoan rằng anh sẽ chụp riêng cho em một bộ ảnh và post lên facebook của anh cũng như forum của trường mà không cần chỉnh sửa.

Anh bật cười:

- Thế thì em sẽ lại thắng rồi vì sẽ không có bộ ảnh nào hết!

Nàng gật gù như thể vừa ký kết xong một hợp đồng lớn với anh vậy:

- Thế thì tốt rồi! Anh biết không, cuộc cá độ này lớn lắm! Đứa nào thua thì phải mời cả đám đi ăn đồ Nga đấy!

Anh mỉm cười. Nàng lại gật gù như tự nói với mình:

- Qua Tết này nếu em thắng những vụ cá độ này, em sẽ cho anh đi ăn ké với em!

Anh cũng vô thức gật đầu theo. Nàng bồng nú tay anh:

- Nhưng em vẫn sợ lắm! Lỡ thua vụ này thì chết! Hay là...

Anh ngạc nhiên:

- Hay là sao?

Nàng bảo:

- Hay là anh với em ra một hợp đồng phụ lục rằng nếu từ giờ đến Tết, anh mà ngỏ lời yêu em khiến em thua thì anh phải chia sẻ gánh nặng thua lỗ ấy với em, chịu không? Khi ấy, anh cũng sẽ phải chịu nửa tiền.

Anh phì cười:

- Nếu em thua thì anh sẽ trả hết, được chưa?

Nàng thở dài:

- Thú thật với anh là em rất hoang mang về chiến thắng. Vì làm sao mà em cưỡng lại nổi nếu anh tỏ tình với em thật kia chứ?

Anh nheo mắt:

- Thế anh phải làm sao để em tin đây?

Nàng buồn bã:

- Em cũng chẳng biết nữa! Thôi, đến đâu tính đến đấy vậy. Từ giờ đến Tết còn cả hai tháng nữa chứ ít gì, anh nhỉ?

Anh gạt đầu. Nàng băng quơ ngó ra bên ngoài. Rồi đột nhiên, nàng hốt hoảng, thì thầm:

- Kia, bọn nó đấy! Bọn nó đang nấp ngoài kia rình xem em với anh nói chuyện gì với nhau đấy!

Anh quay mặt ra định nhìn thì nàng đã ôm mặt anh kéo lại:

- Đừng anh! Kệ tụi nó đi! Phải cho tụi nó chắc mẫm là tụi nó sắp thắng đến nơi rồi chứ! Phải câu kéo tụi nó anh ạ!

Trong khi nàng nói tía lia, đôi tay nhỏ nhắn và mát rượi của nàng vẫn đang áp vào má anh, hơi thở của nàng phả vào gương mặt anh, rất gần. Nó khiến anh trở nên lúng túng. Đôi môi nàng thật gần. Đôi môi nàng, anh chả từng nhận xét đó ư, một đôi môi tuyệt đẹp. Anh lúng túng. Nàng vẫn làm như không biết, nàng thì thầm:

- Anh phải giúp em vụ này! Một bữa đồ Nga đấy anh ạ! Đồ Nga ngon lắm í! Anh vờ nhìn em đắm đuối đi! Đấy, như thế, cầm lấy tay em đi. Cho tụi nó tưởng bở.

Anh vô thức ôm lấy đôi tay của nàng. Một cái nhìn đắm đuối thì sẵn rồi. Nàng thì thầm:

- Em giả vờ vùng vằng nhé! Anh nhớ chạy theo em một đoạn nhé!

Rồi nàng đứng dậy, gạt tay anh ra, rồi chạy ra ngoài. Cái gạt tay giả vờ thôi mà sao khiến lòng anh bỗng chùng xuống, hụt hẫng. Anh đuổi theo nàng. Tự nhiên lòng cứ hoang hoải sợ hãi. Sợ mất nàng. Khi thật, anh bị cái gì vậy? Anh nhìn theo nàng khuất sau dãy phố rồi lắc đầu một cái thật mạnh để xua tan cảm giác ngẩn ngơ này đi. Không! Nhất định không! Anh chưa muốn yêu ai lúc này cả.

BA

Nàng lại xuất hiện. Khi đó, anh đang ngồi uống cà phê trong một quán nhỏ gần trường. Nàng tới, ồn ào như trái tim anh vậy. Quả là có thể thật, anh đang nghĩ đến nàng, đến đôi môi hình trái tim, đến hơi thở rất gần và những ngón tay thon dài, mềm mại và mát rượi của nàng áp lên má anh. Nàng đến đúng lúc ấy thử hỏi xem trái tim nào chịu nổi? Nàng nhìn thấy anh và ngạc nhiên:

- Ôi, anh!

Anh cũng cười cười:

- Em!

Nàng không ngồi xuống chiếc ghế anh kéo ra. Nàng đứng:

- Gần trường quá nên em dù muốn ngồi với anh lắm cũng không dám ngồi đâu. Anh biết không, tụi bạn em í, hôm qua tin sai cổ rằng anh đang چرا em đấy! Ke ke, đứa nào đứa nấy đều rất tự tin rằng em sắp đổ đến nơi rồi. Buồn cười anh nhỉ?

Anh cười gượng. Tự nhiên thấy khó chịu gì đâu. Nàng chạm nhẹ tay nàng vào tay anh:

- Thôi, em phải đi đây! Hẹn gặp anh ở chỗ khác kín đáo hơn nhé!

Nàng nói xong rồi đi ngay. Đi không ngoái lại. Chỉ còn mình anh ngẩn ngơ. Chết thật, không lẽ anh đã yêu nàng? Những ngón tay của nàng khi chạm vào bàn tay của anh, đến tận lúc nàng đã đi rất lâu rồi, bàn tay của anh vẫn còn nguyên cảm giác. Quán tự nhiên lại bật bài Kiss Me của Sixpence None The Richer. Khỉ thật, giọng của nàng đang hát. Hay vì anh đã yêu nàng nên nghe ai hát cũng nghĩ là nàng hát?

BỐN

...Oh, kiss me beneath the milky twilight

Lead me out on the moonlit floor

Lift up your open hand

Strike up the band and make the fireflies dance

Silver moon's sparkling

So kiss me...

Nàng lướt từng ngón tay trên phím đàn Piano và say sưa hát. Anh ngây ngất nhìn nàng. Hôm nay, nàng mời anh tới quán cà phê này bởi hôm nay nàng biểu diễn tại đây. Anh không kiềm chế được việc giơ máy ảnh lên và chụp nàng. Nhìn nàng mong manh và tuyệt vời bên chiếc đàn piano trắng. Nàng thả từng phím đàn cuối để tiếng đàn rơi thật nhẹ rồi quay lại nhìn anh.

Ánh nhìn của nàng khiến anh phải ngẩn ngơ. Đôi mắt nàng lấp lánh phản chiếu những ngọn nến trong quán. Anh nháy máy liên tục. Và trong khi chờ nàng vào trong thay đồ, anh đổ những tấm ảnh từ thẻ nhớ của máy ảnh sang máy tính. Những tấm ảnh mộc. Chưa bao giờ anh thấy được những bức ảnh nào đẹp hơn thế. Không cần một chút photoshop nào hết. Phải thật yêu một ai đấy người ta mới có thể chụp được những tấm ảnh đẹp thế này. Nàng bước tới khi anh vừa tải những bức ảnh đó lên facebook của mình cùng dòng chú thích: “Thiên thần của tôi.” Anh thì thầm với nàng:

- Anh sẽ cùng em trả tiền mời đám bạn em đi ăn đồ Nga nhé!

Nàng sững người và lúng túng:

- Vậy là sao hả anh?

Anh cầm lấy bàn tay của nàng áp lên má của mình thay câu trả lời.

BỐN ½

Lũ bạn nhao nhao vây quanh nàng:

- Sao? Sao? Đi ăn đồ Nga nhân dịp gì vậy?

Nàng nháy mắt tinh nghịch:

- Nhân dịp tao giới thiệu bạn trai mới của mình!

Lũ bạn ồ à lên ầm ỹ:

- Ai vậy? Ai vậy? Đừng nói là anh Hoàng hot boy trường mình nhé! Ông ấy thì mày đừng có mơ. Mày mà چرا được ông ý thì bọn tao trả tiền bữa ăn đó luôn í!

Nàng cười:

- Tao không muốn chúng mày tốn tiền đâu nhưng nếu chúng mày muốn trả tiền thì tao đồng ý!

Vừa lúc, anh đang tới từ đằng xa. Nàng quay lại nháy mắt với cả lũ và nói nhỏ:

- Nhớ nhé! Tối nay đi ăn đồ Nga!

Rồi nàng chạy ào ra phía anh....

Hà Nội, tháng 11/2011